

Новогодишњи литерарни конкурс за ђаке основних школа 2012.

Првонаграђени рад у конкуренцији нижих разреда основне школе:

„Одрасли су заиста врло, врло чудни...“

Учитељ је на часу рекао да напишемо три песме или један прозни текст на тему „Одрасли су врло, врло чудни“. После часа кренуо сам кући и почео да размишљаам шта да напишем о одраслима. Они јесу чудни. Мисле да деца ништа не знају, да треба да буду добра и послушна и да раде само оно што им одрасли кажу. Да буду као пас Фифи:

„Фифи, машну пази!
Фифи, лепо гази!
Фифи, не пркоси!
Фифи, ти знаш ко си!
Фифи, не скакући!
Фифи, сад ћеш кући!“

Тако замишљен, угазио сам у неку дубоку бару поред пута. Ноге су ми биле мокре до колена. Кад сам стигао кући, бака ми је рекла да сам глуп колико сам тежак.

„Ја јесам мало пуначак и тежак, али ти си тежа од мене!“, одговорио сам јој, а она је викнула на мене да пресвучем панталоне. Чим дете нешто каже, одрасли дигну дреку.

Добро, послушао сам и пресвукао панталоне иако ме је страшно мрзело.

„Ако се прехладиш и добијеш температуру, водимо те за инјекције, па ћемо онда видети ко је паметан, а ко глуп!“, загрмео је тата. Зна он добро чега се плашим и овог пута је победио.

Додуше, некад добијем и „похвале“. Пре неки дан сам добио петицу из математике за задатак који ни мама ни тата нису умели да реше.

„Како ти, сине, са толицном главицом, можеш да будеш тако паметан?!“, рекла ми је мама.

„Зар ти мислиш да си паметнија зато што имаш већу главу? Глава ти је већа само због фризура.“

„Е, сад си безобразан!“

Окрнула се и отишла. Одрасли су заиста чудни. Прво сам био паметан и добар, а онда безобразан. Ништа не разумем. Зашто се наљутила? Моја мама, како каже тата, има низ незгодних особина и свакојаких бубица. Кад год она погреша, кривицу сваљује на тату и на мене. На крају ипак признајем да ја њих све много волим иако су чудни. Навикао сам на њих такве и не бих их мењао за неке друге. Ја знам да су сви одрасли исти.

Михаило Миљковић 3/2 ОШ „Вук Караџић“

Првонаграђени рад у конкуренцији виших разреда основне школе:

„ Одрасли су заиста врло, врло чудни...“

Понекад пожелим да посетим Петра Пана у његовој Земљи Чаролија и ту останем заувек, јер он каже да је тамо отишао како не би одрастао. Могу да позовем и Пепељугину Кума-вилу па да ме

она претвори у ону стару несташну девојчицу која свима недостаје. Не знам како, а ни зашто, али управо та девојчица пуна снова и маштања да постане нечија вољена принцеза, неким чудом је потонула са школским обавезама и на трен заборавила на онај магичан свет о коме је маштала. У једној болници за децу кажу да се то зове: синдром ОДРАСТАЊА.

Ту су настала следећа необјашњива питања: Како се одраста? Је л' то преко ноћи? Можда је одједном, да не приметиш. Јел' то кад престигнемо маму и тату? Ја сам своју одавно престигла. Или кад напунимо осамнаест година? Мој једини узор јесте моја мама. Она се сматра одраслом особом, али она је мени раније причала да никад неће да одрасте и да ће увек остати дете. Све је то збуњујуће. Док бата Душан никад није хтео да се игра са мном, каже да је то за малу децу. Значи он је одрастао. Али, још увек је мистерија: Како? Да ли то значи да ћу и ја ускоро одрасти? Ја не желим да одрастем, хоћу да још увек будем несташна девојчица, да сањам и замишљавам неостварљиво и остварим га на свој начин у свом свету. Један дечак, који је нижи и млађи од мене, зове ме „мала“. Значи ли то да је он већ одрастао? Одрасли су прошли кроз све ово, и они ипак ни сами не знају одговоре на сва моја питања. Зато су „Одрасли врло, врло чудни...“ Значи, још увек остаје мистерија. Препуштам је вама. Ако икад сазнате, реците ми. Срећно!

И сами збуњени због ове загонетке, одрасли понекад праве несташлуке налик малом детету. Ипак, треба им опростити јер су они заробљени између два света – оног озбиљног и оног заборављеног коме би се сви, па и они, радо вратили...Никад немојте журити да одрастете, биће времена и за то. За сад уживајмо у детињству које ће на крају бити успомена и које ће, када остаримо, пробудити у нама пријатна осећања...

Теодора Милосављевић 6/3 ОШ „Димитрије Тодоровић Каплар“